

— Колко у насъ всица ни има парп... Азъ имамъ двадесѣтъ златни, тѣ сж малко. Впрочемъ, азъ ще да заема отъ Макъ-Гахана....

Взе отъ тогози толкова или повече, непомня...

— Идете въ Сераскерата, гдѣто сж нашитѣ плѣнници, тѣ сж тамъ трима или четирма офицери и нѣколко солдати, прѣдайте имъ това.... И той ми врѣчи четиредесѣтъ или петдесѣтъ полимпернала. Главното е, да имъ изразите отъ мене съжаление.... Кажете, че азъ са извинявамъ.... Вий това ще съумѣете.... Азъ самъ бихъ направилъ това, но азъ да са показвамъ въ Сераскератѣтъ не бива.

Азъ са качихъ на първиѣтъ конь който ми са случи насрѣща, които изъ улициѣ на Цариградъ замѣстюватъ пайтонитѣ и отидохъ въ турската часть на градѣтъ „Стамбулъ.“ Едвамъ са промѣкнахъ до Сераскерата. За нѣщо си са бѣхж събрали тамъ тѣлни солдати... Въ Сераскерата азъ са отнесохъ до чиновнициѣтъ. Тѣ отначало не искахж и да знаятъ, но като узнахж че азъ съмъ руссецъ, моментално измѣнихж обращението си.

— Нужно е разрѣшение отъ Реуфъ паша, за да видите плѣннициѣтъ.

— А гдѣ е Реуфъ?

— Отиде въ Санъ-Стефано при вашиѣтъ главнокомандующий.

— Кой надзирава плѣннициѣтъ?

— Еди-кой си майоръ....

— Заведете ма при него.

Шашкавий майоръ, неподвиженъ и флегматиченъ, даже и не чуваше, струвами са, че азъ му говоря. Азъ още веднѣжж повторихъ сжщата история.

— Да, говори ли той по французски? обрѣщамъ са азъ къмъ водачѣтъ.

— Не!...

— Има ли тукъ нѣкой, който знае този языкъ?

— Има, даже който много хубаво владѣе съ рускийтъ.

Призовахж него. Оказа са че той е отъ нашитѣ кримски татари. Сега офицеръ.

Той изложи исканието ми на „майорѣтъ“.

— Майорѣтъ, казва, че не бива.

— Съобщете му че азъ отъ тукъ нѣма да си отидж до тогава до гдѣто не видя плѣннициѣтъ. Ще останувамъ тукъ и деня и ноця.